

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžrk/6/2019
Identifikačné číslo spisu: 5019200164
Dátum vydania rozhodnutia: 08.07.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5019200164.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eriky Šobichovej v právnej veci žalobcu: Prokurátora Krajskej prokuratúry Žilina, so sídlom Moyzesova 20, 011 04 Žilina, proti žalovanému: Okresnému úradu Čadca, katastrálnemu odboru, so sídlom Podjavorinskej 2576, 022 01 Čadca, za účasti: A. X. N. J., P., R. XX. R. XXXX, D. I. X, XXX XX D. a osôb zúčastnených na konaní: X/ X.. S. J., R. X. I. XXXX, D. I. XXX/XX, XXX XX Č. a X/ X.. C. Z., R. XX. S. XXXX, D. V. XXX/X, XXX XX Č., v konaní o správnej žalobe prokurátora proti opatreniu žalovaného č. Z- 762/2014 z 29. januára 2015, konajúc o kasačnej sťažnosti prokurátora proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 30S/52/2019-78 z 25. júna 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

O d ô v o d n e n i e

1. Krajský súd v Žiline (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č. k. 30S/52/2019-78 z 25. júna 2019 podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa prokurátor Krajskej prokuratúry Žilina (ďalej aj ako „prokurátor“) domáhal preskúmania zákonnosti postupu a opatrenia žalovaného č. Z- 762/2014 z 29. januára 2015 (ďalej aj ako „opatrenie žalovaného“), ktorým Okresný úrad Čadca, katastrálny odbor zapísal do Katastra nehnuteľností Slovenskej republiky rozhodnutie Okresného úradu Čadca, Pozemkového a lesného odboru č. OÚ-CA-PLO-2014/4904-04 zo 14. októbra 2014 (ďalej len „predmetné reštitučné rozhodnutie“) o priznaní vlastníckeho práva k pozemku v zmysle zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 503/2003 Z. z.“). Správny súd vyslovil, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov

konania.

2. Správny súd v napadnutom rozhodnutí poukázal na ustanovenie § 177 ods. 1 Správneho súdneho poriadku a ustanovenia § 34 ods. 1, § 36 ods. 1 a § 36a zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) (ďalej len „katastrálny zákon“) a skonštatoval, že sa nestotožnil s právnym názorom žalobcu (prokurátora), že rozhodnutie, ktoré bolo žalovanému orgánu verejnej správy predložené na záznam, nevychádzalo z údajov uvedených v katastri nehnuteľností. Vo výroku rozhodnutia o reštitúcii je uvedené, že C-KN parcela číslo 13370/2 katastrálne územie Čadca je v súčasnosti vo vlastníctve C. Z. a S. J. každého v 1/2, vedené na Liste vlastníctva č. XXXXX. V odôvodnení je uvedená celá genéza, prečo správny orgán vyhodnotil nadobudnutie vlastníctva D. I. a následné prevody na súčasných spoluvlastníkov tejto nehnuteľnosti za absolútne neplatné. Podľa názoru žalobcu (ktorý prevzali aj zúčastnené osoby), pokiaľ na liste vlastníctva sú zapísané tretie osoby a rozhodnutie konštituuje vlastnícke právo pre inú osobu, takéto rozhodnutie nevychádza z údajov katastra nehnuteľností. Podľa žaloby (str. 4) „Podľa hodnoverných a záväzných údajov katastra boli totiž vlastníkmi C-KN parcela číslo XXXXX/X C. Z. O. S. J. každý v podiele 1/2 a podľa reštitučného rozhodnutia bol vlastníkom parcely A. X. N. J., P.“. Tu treba zdôrazniť, že práve preto, že reštituentovi nesvedčí vlastnícke právo, ale svedčí tretej osobe, sa vydáva reštitučné rozhodnutie, t. j. aby sa mu odňaté vlastnícke právo navrátilo, čo predpokladá, že sa inej osobe toto právo odníme. Podľa vyššie prezentovaného názoru žalobcu by nemohlo byť vydané žiadne rozhodnutie o reštitučnom nároku, pretože pravidelne vlastnícke právo k vydávaným nehnuteľnostiam je zapísané v prospech tretích osôb, najčastejšie povinnej osoby. Nie je však vylúčené, že vlastníctvo môže byť zapísané aj v prospech iných osôb (fyzických či právnických), a to v prípade, ak došlo k prevodu alebo prechodu vlastníckeho práva na tieto osoby v čase vedenia reštitučného konania. Toto však nemá vplyv na samotný reštitučný nárok, len na okruh účastníkov reštitučného konania.

3. Správny súd ďalej uviedol, že predmetom súdneho prieskumu nie je predmetné reštitučné rozhodnutie, preto vzhľadom na prezumpciu jeho správnosti nie je možné polemizovať o jeho prípadnej nezákonnosti. Preto aj pokiaľ v danom prípade zúčastnené osoby účastníkmi správneho konania o reštitučnom nároku neboli, uvedené nemôže byť dôvodom nezákonnosti záznamového konania, keďže reštitučné rozhodnutie mohlo byť samostatným predmetom prieskumu, či už v správnom konaní alebo pred správnym súdom. Napriek tomu, že správny orgán so zúčastnenými osobami ako s účastníkmi reštitučného konania nekonal, nepochybne mali zákonné možnosti, aby v tomto reštitučnom konaní ako účastníci vystupovali a uplatňovali procesné práva. Napríklad mohli žiadať doručiť reštitučné rozhodnutie ako opomenutí účastníci, či už podľa Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 alebo podľa Správneho súdneho poriadku. V tom prípade by po doručení reštitučného rozhodnutia následne mohli meritorne napadnúť ako účastníci reštitučného správneho konania toto rozhodnutie správnu žalobou. Je teda nedôvodná námietka, že zúčastnené osoby nemohli skutočnosť, že bolo zapísané vlastníctvo pre reštituenta N. J. vôbec namietat, prípadne sa proti tomuto postupu brániť. Mohli ovplyvniť výsledok reštitučného správneho konania a tým aj samotné rozhodnutie, ktoré bolo následne do katastra nehnuteľností zaznamenané. Ak však zúčastnené osoby takéto procesný úkon nevykonali a rozhodnutie o reštitúcii je právoplatné a vykonateľné, potom treba konštatovať, že vychádza z údajov v katastri nehnuteľností, a bolo potrebné ho zaznamenať (bez ohľadu na jeho prípadné vecné alebo procesné vady), pretože spĺňalo podmienku záznamu schopnosti podľa § 36 ods. 2 katastrálneho zákona.

4. Podľa názoru správneho súdu nie je udržateľný právny názor žalobcu, že ak v čase vydania správneho rozhodnutia sú na LV zapísané fyzické osoby rozličné od oprávnenej osoby v reštitučnom konaní, správny orgán nemôže vykonať zápis doručeného rozhodnutia. Pokiaľ vo výroku reštitučného rozhodnutia o prinavrátení vlastníckeho práva oprávnenej osobe sú uvedené v tom čase hodnoverné a záväzné údaje katastra nehnuteľnosti podľa § 70 katastrálneho zákona (vrátane uvedenia aktuálnych vlastníkov vydávanej nehnuteľnosti), podľa názoru správneho súdu táto listina vychádza z údajov katastra a nie je daný postup podľa § 36a katastrálneho zákona. Názor žalobcu by znamenal, že v prípade právnych úkonov urobených po dni účinnosti zákona č. 503/2003 Z. z., ktoré sú v zmysle § 4 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z. z. absolútne neplatné, a ktoré boli zapísané do katastra nehnuteľností, by

rozhodnutia správnych orgánov o navrátení vlastníckeho práva oprávnenej osobe neboli záznamu schopné, lebo by išlo automaticky o rozpor medzi údajom o vlastníkovi uvedeným v rozhodnutí a údajom o vlastníkovi zapísaným v katastri nehnuteľností a oprávnená osoba by bola odkázaná na podanie návrhu na súd o určenie práva k nehnuteľnosti v zmysle § 36a katastrálneho zákona. Správne orgány v prípade uskutočnenia právnych úkonov po dni účinnosti zákona č. 503/2003 Z. z. v zmysle ustálenej judikatúry súdov SR však prihliadajú na ich absolútnu neplatnosť ex offio a rozhodnutia o prinavrátení vlastníckeho práva sú vydávané bez ohľadu na takto „nadobudnuté“ práva (napr. rozsudok NS SR č. k. 7Sžo/289/2015 z 25. mája 2017). V tomto ohľade však správny súd nevyhodnocoval vecnú správnosť právneho názoru uvedeného v zapisovanom rozhodnutí Okresného úradu Čadca, pozemkového a lesného odboru, že šlo o absolútne neplatné právne úkony (či už D. I. alebo A. I.). Toto právne posúdenie nepodlieha súdnemu prieskumu v tomto správnom súdnom konaní, keďže reštitučné rozhodnutie mohlo byť samostatným predmetom prieskumu, či už v správnom konaní alebo pred správnym súdom a predmetom súdneho prieskumu je opatrenie o jeho zázname do katastra nehnuteľností.

5. Záverom správny súd uviedol, že pokiaľ by akceptoval názor žalobcu, znamenalo by to, že oprávnená osoba by nemohla byť zapísaná ako vlastník do katastra nehnuteľností a musela by vyvolať súdny spor s evidovanými vlastníkmi, teda s tými osobami, ktoré či už úmyselne alebo neúmyselne porušili zákon a boli účastní na neplatnom prevode pozemku, ktorý bol predmetom reštitúcie. Nie je možné vykladať zákon tak, aby do budúcnosti vznikali ďalšie súdne spory, ale naopak, je povinnosťou pri výklade zákonných ustanovení postupovať tak, aby sa sporom predchádzalo. Okrem toho by takýmto výkladom zákona došlo k znevýhodneniu reštituentov a ich zaťaženiu potrebou vyvolať súdny spor (keďže na vyvolanie sporu o určenie vlastníckeho práva by právny záujem evidovaní vlastníci zjavne nemali). Iná situácia by nastala, ak by záznamom zapísané reštitučné rozhodnutie vo výroku nevychádzalo z údajov katastra nehnuteľností, teda keby neodzrkadlilo tú skutočnosť, že po dni účinnosti zákona č. 503/2003 Z. z. došlo v KN k zmene evidovaného vlastníctva vydávaných nehnuteľností z povinnej osoby na tretie osoby. V tom prípade by skutočne táto verejná listina nevychádzala z údajov katastra a nebola by záznamu schopná. Rozhodnutie o reštitúcii však dôsledne oddelilo povinnú osobu (štát) a osoby, ktoré boli v priebehu reštitučného konania evidované na LV č. XXXXX ako zapísaní vlastníci (str. 4, tretí odsek).

6. O náhrade trov konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 170 písm. c) Správneho súdneho poriadku tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pretože konanie bolo začaté na základe žaloby prokurátora.

7. Proti rozsudku správneho súdu podal v zákonnej lehote prokurátor (sťažovateľ) kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., v ktorej namietal, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenie veci a navrhoval, aby kasačný súd zmenil napadnutý rozsudok správneho súdu tak, že žalobe vyhovie.

8. V odôvodnení kasačnej sťažnosti sťažovateľ v zásade zopakoval žalobnú argumentáciu, a namietal, že označenie povinnej osoby je podstatnou náležitosťou výroku reštitučného rozhodnutia, pretože výlučne tejto osobe môže byť za predpokladu splnenia zákonných podmienok odňaté vlastnícke právo k reštituovanej nehnuteľnosti, pričom iba táto skutočnosť mala byť predmetom rozhodovania v konaní o navrátení vlastníctva. Úlohou reštitučného konania nie je vyhodnocovať platnosť alebo neplatnosť právnych úkonov, na základe ktorých boli do katastra nehnuteľností zapísaní ďalší vlastníci, a to navyše bez akéhokoľvek skúmania ich dobromyseľnosti pri nadobúdaní nehnuteľností. Tiež je žiaduce poznamenať, že pri hodnotení dôsledkov absolútnej neplatnosti právneho úkonu postupne nastáva posun i v rozhodovaní slovenských súdov, ktoré začínajú čoraz častejšie poskytovať ochranu dobromyseľnému nadobúdateľovi (napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 549/2015 zo 16. marca 2016). Tieto otázky by však mohli byť predmetom skúmania iba v súdnom konaní, kde by sa oprávnená osoba domáhala určenia vlastníckeho práva proti žalovanému - osobe, ktorá je zapísaná v katastri nehnuteľností ako vlastník. V konkrétnej veci je potrebné predovšetkým poznamenať, že pôvodný vlastník D. I. nadobudol nehnuteľnosť na základe vydržania potvrdeného rozhodnutím vydaným podľa §

11 zákona č. 180/1995 Z. z., teda nie na základe prevodu vlastníckeho práva. Následne boli uskutočnené dva prevody. Prvý v prospech A. I. a druhý v poradí v prospech X.. C. Z. O. S. J.. Dôkazy o uvedenom boli pripojené k žalobe. Zákon č. 503/2003 Z. z. v ustanovení § 4 ods. 2 pojednáva len o neplatnosti prevodu z povinnej osoby na prvého nadobúdateľa, nehovorí však nič o posudzovaní platnosti iných spôsobov nadobudnutia vlastníctva.

9. Sťažovateľ ďalej uviedol, že uvedenie vlastníkov reštituovanej nehnuteľnosti podľa aktuálnych údajov katastra nehnuteľností v predmetnom reštitučnom rozhodnutí možno považovať za zákonom nepredpokladanú súčasť výroku, ktorá nemôže mať za následok automatickú zapisateľnosť reštitučného rozhodnutia katastra nehnuteľností.

10. Záverom kasačnej sťažnosti sťažovateľ poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžr/137/2014 a nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 132/02, ktoré riešia otázku účasti v reštitučnom konaní a vyvodil, že vlastníci nehnuteľnosti sa tak dostávajú do situácie, kedy mu je odňaté vlastníctvo evidované v katastri nehnuteľností jednoduchým prepisom vlastníctva na inú osobu bez toho, aby sa o tejto skutočnosti vôbec dozvedel a mohol sa proti - takémuto postupu brániť. V prípade, ak by mu nebolo priznané právo opomenutého účastníka reštitučného konania, fakticky je zbavený vlastníctva, hoci dovtedy bol v dobrej viere v hodnoverné a záväzné údaje katastra nehnuteľností. Z tohto hľadiska sa vyvolanie súdneho konania o určenie vlastníckeho práva javí ako potrebné, pričom by sa tým zamedzilo prekvapivým prepisom vlastníckeho práva s možnosťou vyhodnotenia dobromyseľnosti a tiež spôsobu nadobudnutia vlastníckeho práva osobou, ktorá je evidovaná v katastri ako vlastník.

11. Ďalší účastník konania (A.. X.. N. J., P..) vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že listiny predložené žalovaným tvoria dostatočný podklad na správny súdny prieskum a že všetky prevody spornej nehnuteľnosti sú absolútne neplatné, nakoľko podľa reštitučného rozhodnutia bol vlastníkom nehnuteľnosti.

12. Ďalší účastníci (X.. S. J. O. X.. C. Z.) svoje právo nevyužili a v správnom súdom stanovenej lehote sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadrili.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „kasačný súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 S.s.p.), po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania zastúpený v súlade s ustanovením § 449 ods. 1 S. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 8. júla 2020 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

14. V prvom rade kasačný súd konštatuje, že správny súd vo veci rozhodoval opätovne po tom, čo jeho skoršie rozhodnutie (rozsudok č. k. 30S/39/2016-90 z 10. októbra 2017) bolo zrušené rozhodnutím kasačného súdu č. k. 8Sžrk/1/2018-128 z 26. februára 2019. Nedostatok vytknutý kasačným súdom bol odstránený a chýbajúci administratívny spis doplnený, spolu so stanoviskom k listinám, ktoré tvorili podklad pre vykonanie záznamu podľa § 36 ods. 2 katastrálneho zákona.

15. Dôvody preskúmaného rozhodnutia správneho súdu korešpondujú s odôvodnením a právnym posúdením vyjadrenom v zrušenom skoršom rozhodnutí (rozsudok č. k. 30S/39/2016-90 z 10. októbra 2017), pričom v následnom správnom súdnom konaní neboli účastníkmi predložené a ani tvrdené nové zásadné právne, resp. skutkové, skutočnosti.

16. Postup žalovaného ktorý sa prejavil v opatrení (záznam), ktoré je predmetom správneho súdneho prieskumu, bol podrobne popísaný v rozhodnutí kasačného súdu č. k. 8Sžrk/1/2018-128 z 26. februára 2019 v bodoch 11. - 15..

17. Z pripojeného administratívneho spisu žalovaného registratúrnej značky UPo-2/2016-Lu vyplýva, že

žalovaný predložil protest prokurátora Okresnému úradu Žilina, odboru opravných prostriedkov, ako svojmu bezprostredne nadriadenému orgánu, keďže tomuto nemienil vyhovieť, čo odôvodil tým, že spornú listinu skúmal z pohľadu náležitosti vymedzených v §§ 36 a 42 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 katastrálneho zákona. Okresný úrad Žilina, odbor opravných prostriedkov o proteste prokurátora rozhodol 13. júla 2016 rozhodnutím č. UPo-2/2016-Lu, právoplatným 22. júla 2016, tak, že tomuto nevyhovel. Súčasťou administratívneho spisu žalovaného registratúrnej značky UPo-2/2016-Lu je aj rozhodnutie Okresného úradu Žilina, odboru opravných prostriedkov č. OU-ZA-OOP4-2016/026359/KUC zo 14. júna 2016, ktorým tento vyhovel protestu prokurátora a zrušil predmetné reštitučné rozhodnutie, bez vyznačenej doložky právoplatnosti.

18. Na základe takto ustáleného skutkového stavu možno ustáliť, že v čase vykonania sporného preskúmaného opatrenia žalovaného, tento disponoval právoplatným rozhodnutím, ktoré obsahovalo údaje korešpondujúce s evidenciou katastra nehnuteľností, a preto bolo spôsobilé na zápis podľa § 36 ods. 2 katastrálneho zákona. Správny súd, ako aj kasačný súd neskúmal správnosť a zákonnosť predmetného reštitučného rozhodnutia, toto prezumoval za správne a zákonné, nakoľko toto nebolo predmetom správneho súdneho prieskumu.

19. Úvahy sťažovateľa smerujú čo do správnych úvah žalovaného pri vydávaní predmetného reštitučného rozhodnutia, ktoré ale neboli predmetom tohto konania. Vo výrokovej časti predmetné reštitučné rozhodnutie obsahuje nezameniteľné určenie parcely, ktorá je predmetom priznania vlastníckeho práva, určuje oprávnenú osobu a takisto povinné osoby, ktoré korešpondovali s evidenciou katastra nehnuteľností. Vzhľadom na ust. § 3 ods. 1 písm. l) zákona č. 503/2003 Z. z. nemožno tvrdiť, že sa jedná o nulité rozhodnutie, preto možno konštatovať, že žalovaný disponoval všetkými potrebnými informáciami potrebnými pre posúdenie toho, či bola na vykonanie záznamu predložená ďalšia verejná listina, ktorá nevychádza z údajov katastra.

20. Kasačný súd sa stotožňuje so záverom správneho súdu, že reštitučné rozhodnutie mohlo byť samostatným predmetom prieskumu, či už v správnom konaní alebo pred správnym súdom. Žalobné dôvody smerujú výlučne do záverov prijatých žalovaným pri vydávaní predmetného reštitučného rozhodnutia. Navyše, ako vyplýva z rozhodnutia Okresného úradu Žilina, odboru opravných prostriedkov č. OU-ZA-OOP4-2016/026359/KUC zo 14. júna 2016, bez vyznačenia doložky právoplatnosti, sťažovateľ napadol protestom aj predmetné reštitučné rozhodnutie, pričom protestu bolo vyhovené.

21. Podľa § 135 ods. 1 S.s.p. je na rozhodnutie správneho súdu rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy.

22. Ako kasačný súd skonštatoval vyššie, v čase vydávania sporného opatrenia (záznamu) predmetné reštitučné rozhodnutie obsahovalo údaje korešpondujúce s evidenciou katastra nehnuteľností, a preto bolo spôsobilé na zápis podľa § 36 ods. 2 katastrálneho zákona. Rozhodnutie Okresného úradu Žilina, odboru opravných prostriedkov č. OU-ZA-OOP4-2016/026359/KUC zo 14. júna 2016, ktorým bolo vyhovené protestu a bolo zrušené predmetné reštitučné rozhodnutie, nie je spôsobilé spätne ovplyvniť správnosť zápisu vlastníckeho práva na základe verejnej listiny, keď zrušenie rozhodnutia pôsobí ex nunc, od čoho sa odvíjajú aj ďalšie právne skutočnosti (napr. dobromyseľnosť držby a podobne). Kasačný súd, rovnako aj správny súd, skúmali splnenie podmienok podľa § 36 ods. 2 katastrálneho zákona taktiež spätne (§ 135 ods. 1 S.s.p.), preto na uvedené rozhodnutie neprihliadali.

23. Napriek tomu, že kasačný súd, ako aj správny súd, ustálili, že žalovaný postupoval správne, keď vzhľadom na vtedajšiu skutkovú a právnu situáciu vykonal sporný záznam, vzhľadom na skutočnosti, ktoré nastali následne (viď. rozhodnutie Okresného úradu Žilina, odboru opravných prostriedkov č. OU-ZA-OOP4-2016/026359/KUC zo 14. júna 2016), bude potrebné, aby žalovaný zohľadnil všetky zmeny, ktoré nastali po vykonaní sporného záznamu, nadväzne na reštitučné rozhodnutie.

24. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 S.s.p. k § 170 písm. c)

S.s.p., tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov kasačného konania, pretože konanie bolo začaté na základe žaloby prokurátora.

25. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v pomere hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 k § 463 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.